

opusdei.org

Prelatens brev (mars 2007)

Biskop Javier Echevarrías brev till Opus Deis medlemmar. Med anledning av fastetiden uppmuntrar prelaten att göra ”de justeringar som behövs med optimism, som flygplanet eller båten gör för att nå sin destination”.

2007-03-09

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi har trätt in i fastan, en *stark* liturgisk tid, då Kyrkan inbjuder oss till en ny omvändelse. Vi behöver alla denna förändring, det vill säga att ihärdigt rätta till livets gång så att vi når vårt livs slutliga mål: att förenas med och fröjdas över Gud i all evighet.

Ändå vet vi att så länge vi vandrar på jorden kan vi gå vilse eller i alla fall avlägsna oss från banan. Därför bör vi göra de justeringar som behövs med optimism, som flygplanet eller båten gör för att nå sin destination.

Vår käre Johannes Paulus II sade att alla människor befinner sig *in statu viatoris*, vi är pilgrimer som går mot sitt fädernesland i himlen, och att vi därför också är *in statu conversionis*, i ett tillstånd av omvändelse. Av detta drog han slutsatsen att vi bör leva i *ständig omvändelse* och att detta faktum kännetecknar vår pilgrimsvandring på jorden djupt (jfr

Dives in misericordia, 30/11 1980, nr 13), men jag upprepar att vi samtidigt bör vara fulla av glädje och hopp eftersom Herren vakar över oss.

Fastan uppmanar oss just till denna trohet. Den är en tid som passar särskilt bra för att med större beslutsamhet göra ansträngningar för att förändra sig själv, eftersom vi räknar med en särskild nåd under denna liturgiska tid. Låt oss betrakta något som den helige Josemaría sade: **Fastan har inletts: en tid för botgöring, rening och omvändelse. Det är inte en lätt uppgift. Kristendomen är inte en bekväm väg, det räcker inte med att befinna sig i Kyrkan och låta åren gå. I våra liv, i alla kristnas liv, är den första omvändelsen – det unika ögonblick som var och en minns, det ögonblick då man tydligt inser allt det Herren begär av oss – viktig; men ännu viktigare,**

och svårare, är de påföljande omvändelserna. Och för att underlätta den gudomliga nådens verkan i dessa omvändelser, är det nödvändigt att bevara själen ung, att åkalla Herren, att förmå lyssna, att ha upptäckt det som inte går bra, att be om förlåtelse (*När Kristus går förbi*, nr 57).

Herrens lidande och död utgör den största akten av kärlek, av totalt självutgivande, som gjorts och som kommer att göras i historien: Guds Son blir människa och dör för att befria oss från våra synder. Den helige Fadern inbjuder oss därför att under dessa veckor vända *med levande deltagande vår blick till den korsfäste Kristus, som genom sin död på Golgata för oss har uppenbarat fullheten av Guds kärlek (Budskap för fastetiden år 2007, 21/11 2006).*

Samma uppmaning uttalades ofta av den helige Josemaría. Hur ofta

uppmuntrade han oss inte att ta
krucifixet i våra händer och modigt
ställa oss inför honom för att höra
det han vill säga oss från Korset! Låt
oss till exempel betrakta dessa hans
ord: **Jag älskar den korsfäste
Kristus så mycket, att varje
krucifix är som en kärleksfull
förebråelse från min Gud ...**

- Jag lider, och du ... är en ynkrygg.
Jag älskar dig, och du glömmmer mig.
Jag ber dig och du ... säger nej. Likt
en evig präst sträcker jag ut mina
armar på korset, och lider allt som
går att lida för din skull ... och du
klagar vid minsta missförstånd, vid
minsta förödmjukelse ...(*Korsvägen*,
Station XI, punkt 2) Jag har sett
honom kyssa Herren på korset med
sann kärlek och hunger efter att
gottgöra.

Om vi under dessa dagar ställer oss
helt uppriktigt inför Jesus Kristus på
korset, kommer det inte att dröja

innan vi upptäcker de konkreta detaljer där han vill att vi bättrar oss. Iver efter helighet får inte präglas av ombytthet eller inskränkas till ineffektiva önskningar, utan den bör omvandlas till konkreta föresatser, till en väl utstakad inre kamp.

Vid vissa tillfällen kanske vi upptäcker att vi behöver göra en helomvändning, eftersom den väg vi håller på att följa inte leder oss till Gud. Vid andra tillfällen – och detta är väl det vanligaste – handlar det om att bli bättre på några punkter som aldrig är små om det är kärleken som leder oss.

I vilket fall låt oss inte glömma bort, som Påven Benedikt XVI säger, att *hjärtats omvändelse är framför allt en gratis gåva från Gud (...). Det är därför han själv med sin nåd föregår vår vilja och bistår våra ansträngningar att omvända oss.* Påven tillägger: *Vad innebär det*

egentligen att omvända sig? Att omvända sig betyder att söka Gud, att gå tillsammans med Gud, att troget följa hans Sons, Jesu Kristi, lära. Att omvända sig är inte en ansträngning för att självförverkliga sig, eftersom människan inte är planläggare för sitt eget eviga mål (...). Omvändelsen består i att av fri vilja och med kärlek acceptera att vi är helt och hållet beroende av honom, vår sanne Skapare: att vi är beroende av Kärleken. I själva verket handlar det inte om beroende utan om frihet (Tal vid den allmänna audiensen, 21/2 2007, Askonsdag).

I var och en av dessa förändringar har både Guds kall och människans frihet en roll. Gud – den personifierade Kärleken– har givit sig själv i yttersta frihet i Jesus Kristus och väntar på att vi öppnar oss för hans Kärlek. På korset tigger Gud själv om sin skapelses kärlek. Han törstar efter kärleken från envar

av oss (*Budskap för fastetiden* år 2007, 21/11 2006), har den helige Fadern skrivit och visar hur de två aspekterna av *caritas*, kärleken som gåva och kärleken som ägande, går ihop i den korsfäste Kristus.

Ja, än mer: *Man kunde rent av säga att uppenbarelsen av Guds eros till människan*(hans stora vilja att älskas av oss), *i verkligheten är det högsta uttrycket för Hans agape* (hans totala och ovillkorliga gåva). *I sanning, endast den kärlek i vilken det villkorlösa självutgivandet förenas i en lidelsefull önskan om ömsesidighet, ger en "berusning" som gör de tyngsta offer lätta att bära (Ibid.).*

Med dessa ord i sitt fastebudskap erbjuder Benedikt XVI de kristna ett ljus som kan hjälpa oss mycket under dessa veckor som mynnar ut i påsken. Låt oss anstränga oss för att ta vara på det. Låt oss fråga oss hur vi personligen, dagligen, svarar på ett

konkret och aktivt sätt på Guds ofantliga och oändliga kärlek för var och en av oss.

Fastetidens utmärkande gärningar – bön, bot, barmhärtighetsgärningar – kan vara ett utlopp för vår vilja att omvända oss. Hur förbereder vi oss för de heliga påskdagarna, med helig iver att vara med Kristus, att lida med Kristus, att ge oss med Kristus? Han vill det och även i hans lidande ber han oss att hålla honom sällskap.

Vi kan kanske uppfylla någon Norm mer omsorgsfullt (bönen, den heliga Mässan, rosenkransen). Möjligen kan vi utöka antalet små uppoffringar, i vilka vår botgöringsanda visas. Vi kan t ex så bra som möjligt uppfylla en särskilt svår aspekt av det arbete vi gör, villigt ta emot dem som kommer till oss med en fråga om råd eller hjälp, i mat och dryck inkludera den lilla uppoffringens *ingrediens*, vilket hjälper oss att i dessa stunder

vara i Guds närvaro. Den helige Josemaría brukade rekommendera en som är inom allas räckhåll: **att äta lite mer av det vi tycker mindre om och lite mindre av det vi tycker mer om.** Mina döttrar och söner, är vi helt medvetna om att det inte finns någon kristendom, personligt kristet liv, utan kors? Leds din dag av kärleken till korset?

Bön och självtukt är pelare som den kristnes handlingar står på. Om vi följaktligen låter vår vilja att omvända oss på nytt mynna ut på denna stig, kommer vi att hitta olika sätt att förbättra den broderliga kärleken: allt ifrån materiell omsorg om dem som behöver det ända till råd som kan öppna upp nya möjligheter för andra människor i deras kamp för att vara goda kristna. Låt oss därför inte glömma bort vikten av biktens apostolat. Låt oss ägna oss mer intensivt åt det under fastan, så att många människor firar

påsk efter att väl förberedda ha närmat sig Guds barmhärtighets sakrament.

Jag vill ge er ännu ett råd i enlighet med det som den helige Fadern lät oss ta del av på askonsdagen: låt oss anstränga oss att främja en *intensiv anda av inre samling och reflektion* (Tal vid den allmänna audiensen, 21/2 2007, Askonsdag). Det är just i detta klimat som den sanna omvändelsen mognar. Låt oss därför sträva efter att bli mera medvetna om Guds närvaro under hela dagen, kanske genom att använda någon bönesuck som är särskilt lämplig för våra individuella omständigheter; liturgin erbjuder oss ju många under dessa dagar. Låt oss också anstränga oss i den dagliga samvetsrannsakan. Dessa minuter av reflektion, var och en ensam med Gud, utgör en mycket bra utgångspunkt, liksom en fjäder som driver oss mot en ansvarig

förändring för dagen efter, med den insikt och kraft som Herren ger.

Med all kärlek välsignar er

Er Fader

+ Javier

Rom den 1 mars 2007

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-mars-2007/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-mars-2007/) (2026-03-17)